

Съ чистъ и неземеиъ зовъ се издигаше хорътъ на младитѣ послушници. Само отъ време на време свѣтлиятъ звукъ на звънчето пресичаше стройниятъ имъ поривъ, нагоре, къмъ затихналитѣ въ свята тишина сводове на катедралата, сякашъ екъ отъ далечни, безстрастни свѣтове.

Заобиколенъ отъ кардинали и епископи, папа Инокентий запѣ: *Gloria in excelsis Deo*. Високиятъ му теноръ се разнесе спокойно и равенъ, съ звънлива острота, между всички останали гласове. Нито единъ трепетъ, нито едно заглъхване не издаде дълбокото отчаяние на сърдцето му.

Службата свърши. Бавно се заточи блѣскавото шествие отъ главния олтаръ, чийто покривъ се подпираше отъ четири порфинови колони, къмъ послания съ мраморни плочки атриумъ на папа Сергей, минаха край позлатения бронзовъ боръ, отъ който струеха бистри прѣски вода, излѣзоха презъ портицитѣ на великолепната стълба отъ 35 стѣпала, по която се разстла съ ярко велелепие цѣлата свита на папифекса: пурпурнитѣ и виолетови намѣтки на кардиналитѣ се смѣсиха съ позлатенитѣ одежди на епископитѣ, съ тъмнитѣ туники на монаситѣ.

Архидяконъ Корато се затече, подаде на папата стремето на коня, предложи му лакета си за да се подпрѣ, поднесе юздитѣ.

Отъ „Свети Петъръ“ до градскитѣ порти, папското шествие мина между гѣсти, вълнуващи се тълпи, които колѣничеха и молѣха благословъ. Следъ като минаха презъ портата на Монте Марио и се отправиха къмъ Латеранския дворецъ, тълпитѣ станаха още по-многобройни и неспокойни. Внезапно, измежду навалицата се изстѣпиха напредъ двама души, жълти, съ дълги коси, прашни, облѣчени въ парцали.

— Долу епископъ Фулкъ! Долу Алмерихъ дьо Поаси!

И тѣ почнаха съ проточени викове да се оплакватъ и да разправятъ за бедствието на бѣжанцитѣ отъ южна Франция. Пристигнаха стражи съ дървени боздугани, които почнаха да разгонватъ тълпитѣ, струпани около двамата провансалци.